

# LITTERATUR

## KARTAGISK FRED OCH KRIGSFÖRBRYTARPROCESSER

De s. k. krigsförbrytarprocessernas eftermäle i de västerländska länderna har ännu inte fixerats, meningarna om deras berättigande bryta sig alltjämt mot varandra. Men inom vida kretsar torde den nimbus av statsmannavisdom och hög rättvisa, som omedelbart efter krigets slut omgav rättegångarna i Nürnberg och Tokio, för länge sedan ha förflyktigats. Reaktionen hos de avrättade högre tyska officerarnas yrkeskamrater har ju särskilt i England tagit sig klara uttryck; deras syn på saken tolkas kanske bäst genom fältmarskalk Montgomerys bekanta uttalande: »Rättegångarna i Nürnberg göra *ett förlorat krig* till ett brott, ty den slagna sidans generaler böra enligt deras utslag rannsakas och hängas.»

Men även bland politiker i Storbritannien synes den tidigare entusiasmen över »krigsförbrytarnas» bestraffning börja ge rum för en kyligare uppfattning. Såsom ett av de värdefullaste inläggen i diskussionen i denna fråga torde man kunna beteckna den bok, »Politics, Trials and Errors», som helt nyligen utgivits av den bekante lord Hankey, under tjugo år sekreterare i alla brittiska regeringar, under krigets första år »Minister of the Crown» och nu en av överhusets »elder statesmen». På ett klart och lättfattligt språk behandlar författaren däri icke blott frågan om »krigsförbrytarnas» rannsaking och bestraffning efter krigsslutet, utan också den faktor som möjliggjorde denna, kravet på de fientliga staternas underkastelse utan villkor. Både hans framställning av omständigheterna vid de allierade ledarnas beslut i dessa frågor och hans reflektioner angående dessas följder erbjuda så mycket av intresse, att en sammanfattning av huvudpunkterna i hans arbete synes berättigad.

Uppkomsten av kravet på »unconditional surrender» är enligt författaren fullt klarlagd. Idén framlades av president Roosevelt vid en lunch, som han den 23 januari 1943 gav i Casablanca för Churchill, sin förtrogne vän Harry Hopkins och sin son Elliott. Enligt Elliott Roosevelts dagbok, som lord Hankey citerar, uttryckte Churchill efter en lång funderare sitt gillande med ett kort »perfect» och föreslog därpå en skål för »unconditional surrender», vilken alla tömde. Det var allt.

Vid en presskonferens följande dag övergick presidenten, som fann att den kommunicé som han kunde ge pressmännen var skäligen mager, till en blick på framtiden och framkastade därvid sin idé om kravet på fiendens underkastelse utan villkor, »vilken icke skulle innebära förintelse av fiendeländernas folk men väl av deras på fruktan, hat och förtryck grundade livsåskådningar.» Han framlade därpå »som en lyckad idé som han just kommit på» förslaget att

## Litteratur

Casablanca-konferensen skulle döpas till »the unconditional surrender meeting», vilket förslag Churchill hälsade med ett »hör, hör». Några minuter därefter var presidentens uttalande via radio och telegraf på väg ut till hela världens regeringar, parlament och tidningar.

Tanken på »unconditional surrender» hade alltså före sitt offentliggörande aldrig dryftats inom någon ansvarig regering eller i något parlament och inte heller diskuterats med den tredje av »de tre stora», Stalin, och dess publicering vid presskonferensen kom tydligen som en överraskning även för Churchill. Men när den en gång proklamerats inför all världen kunde den inte längre tagas tillbaka. Sålunda kunde även inom »den mest demokratiska av alla stater» en enda man, med åsidosättande av alla konstitutionella former, ställa icke blott sitt eget folk, utan hela världen inför ett fait accompli, som skulle få de mest olycksbringande inflytande på det pågående kriget och på miljoner människors öde!

Författaren diskuterar ganska ingående vilka verkningar som kravet på »unconditional surrender» i själva verket kom att få. Hans slutsats är, att det gynnsamma resultat som dess upphovsmän hoppats på i stort sett uteblivit. I fråga om det främsta av dessa, världsfredens tryggande genom förstörandet av Tysklands och Japans krigspotential», behövas numera inga bevis — utöver Korea — för att han har rätt. Men även i fråga om »förstörelset av dessa länders på hat och fruktan grundade filosofier» måste man nog dela författarens åsikt, att filosofier över huvud taget icke kunna förgöras med vapenmakt. *Ett* av de avsedda resultaten, »straffande av de skyldiga och barbariska ledarna» har dock utan tvivel uppnåtts; åt denna fråga ägnar författaren huvuddelen av sitt verk.

Som icke avsedda, men faktiska resultat framhåller lord Hankey bland annat krigets förlängning — vilken gav Sovjet möjligheten att underkuva Öst-Europa — och dess mot slutet allt hänsynslösare karaktär, visad bland annat genom atombombens användning mot Japan, ofantligt ökade förluster för alla folk samt omöjligheten att komma till verkliga fredsslut. I sistnämnda avseende kan han t. o. m. citera en sådan auktoritet som mr. Bevin: »Jag måste nu för ett ögonblick gå tillbaka till den deklaration angående underkastelse utan villkor, som angavs i Casablanca, och rörande vilken varken den brittiska eller någon annan regering haft tillfälle att säga ett ord. Det var mitt under krigets gång och den avgavs utan vidare. Men den lämnade åt oss ett Tyskland utan lagar, utan författning, utan en enda person med vilken vi kunde förhandla, utan en enda institution som kunde klara upp läget, och vi ha därför tvingats att bygga upp igen från rena rama intet.»... (Anförandet i underhuset den 21.7.1949.)

I fråga om krigsförbrytarprocesserna, vilka lord Hankey räknar som en av de olyckliga följderna av unconditional-surrender-politiken, ger han en hel del intressanta upplysningar. Man får sålunda veta, att den interallierade kommission — representerande USA, Storbritannien, USSR och Frankrike — som sammanträdde i London i juni 1945 för att utarbeta instruktionen för processerna, inneslöt de redan ut-

sedda amerikanska och brittiska åklagarna och en av domarna. Åklagare och domare hade alltså att utarbete instruktion för sig själva! Man måste nog ge författaren rätt i att förfarandet var ägnat att mera gynna åklagarmakten än försvaret, och instämma i hans fråga: »Kunde detta förekomma annat än i en segrarnas rättegång?»

En svårighet uppstod icke desto mindre redan då det gällde att fastställa en definition på det första av de brott, som skulle bestraffas, anfallskrig («aggression»). Det gällde nämligen att finna en formel, som fördömde Tysklands och Japans anfall men inte rörde vid de handlingar av fullkomligt likartat slag, som samtidigt eller tidigare utförts av t. ex. Sovjetunionen (mot Polen, Finland, Balticum m. fl.). Närmast sakens kärna kom nog ett franskt förslag, vilket som krigsförbrytelse ville fastställa »den angreppspolitik emot eller det tvångsvälde över andra stater, som utövats av *de europeiska axelmakterna* under brytande av traktater eller kränkning av internationell lag». Förslaget gillades av den brittiska och den ryska representanten, men fälldes av den amerikanska delegaten, mr Jackson, som inte ansåg det innebära »en opartisk tolkning av lagen». Slutet blev att kommissionen måste avstå från försöket att definiera det grundläggande brott, för vilket de politiska »krigsförbrytarna» skulle dömas, och sätta sin lit till att domarna ändå skulle kunna lösa sin uppgift och visa sig i stånd att avfärda eventuella besvärande politiska frågor från försvarets sida såsom »ovidkommande». Vilket ock skedde.

Då författaren i fortsättningen granskar rättegångarnas förlopp i Tyskland och Japan håller han sig enbart till behandlingen av de s. k. politiska brotten, men tager inte ställning till bestraffandet av brottsliga handlingar i egentlig mening. Han går inte in på detaljer av Nürnbergprocessen eller dess efterföljare i Tyskland, men betonar det faktum, att försvaret aldrig gavs tillfälle att beröra sambandet mellan Tysklands aggressiva politiska handlingar och likartade handlingar på den andra sidan — alla dylika jämförelser voro »ovidkommande». Han har t. o. m. det moraliska modet att göra en direkt jämförelse mellan den tyska och den brittiska politiken mot Norge under åren 1939—1940, varvid han, bl. a. med stöd av Churchills krigsminnen, konstaterar att den brittiska offensiva politiken både i fråga om planläggning och utförande (konferenserna i september och december 1939, Altmark, minering av norska vatten) låg i tiden något före den tyska, något som dock ej fick beröras under processen. Hans slutsats är att dessa rättegångar »under rättvisans förklädning representerar just den gamla, gamla historien — en lag för segraren och en annan för de besegrade. *Vae victis!*» Han citerar också en annan prominent engelsman, biskopen av Chichester: »Instruktionen (för rättegångarna) berör bara de besegrades brott; men det är svårt för en slagen fiende att fatta rättvisan i bestraffningen av sådana brott som *deportering av civilbefolkningar i besatta områden, plundring, mord på krigsfångar och ödeläggelser som ej motiveras av militär nödvändighet*, när liknande anklagelser kunde riktas mot en eller flera av de allierade, men icke framförts.» Varken Katyn eller bombningen av Dresden nämnas direkt, men skymta i bakgrunden.

I Tokio utgjordes tribunalen av elva representanter för segermakterna. Samtliga 25 anklagade förklarades skyldiga, 7 av dem dömdes till döden, 16 till livstids fängelse, två till 20 resp. 7 års fängelse. Även denna rättegång kritiserades skarpt av lord Hankey, och han får därvid ett kraftigt stöd dels av en samfällid protest, avgiven av samtliga amerikanska försvarsadvokater, dels av reservationer av de franska, holländska och indiska medlemmarna av tribunalen.

I försvarsadvokaternas protestskrivelse framhålls bl. a. att rättegången var ohederlig, att de avkunnade domarna icke grundades på klar bevisning eller vittnesmål och att de icke komma att motsvara de allierades syften. Särskilt understrykes, att dödsdomarna beslutades med enkel majoritet, i vissa fall med 6 röster mot 5, i andra med 7 mot 4, men i intet fall med mer än 7 röster, medan i de flesta civiliserade länder en dödsdom fordrar enhälligt beslut av domstolen. (Detta hindrade inte general Mac Arthur, högsta besvärinstansen i målet, från att prompt fastställa samtliga domar.)

Lika kritiskt inställda äro de tre »fronderande» domarna. Författaren dröjer särskilt vid den indiske representantens, domaren Pals, yttrande, vari bl. a. framhålls »att om de allierade makterna inte enligt internationell lag ha någon rätt att behandla» (de anklagade) »som krigsförbrytare, så ha de heller inte fått en sådan rätt genom några traktater eller på annat sätt... Man kan därför ifrågasätta vad segrarens lagliga rätt över de besegrade omfattar». Mr Pal bestrider särskilt segarnas rätt att på egen hand — såsom skedde vid Moskva-konferensen 1943 — fastställa »krigsförbrytelser», omfattande t. ex. anfälls-krig, och sedan retroaktivt begagna dessa beslut som grundval för domar. »När man tar nationernas gärningar i betraktande finner man måhända lagens innebörd vara, att *endast ett förlorat krig* är ett brott.» (Jfr Montgomerys uttalande här ovan.) Mr Pals uttalande äger givetvis sin tillämpning även på rättegångarna i Tyskland.

Fördömandet av »krigsförbrytarprocesserna» får ett senkommet stöd av själva FN. I den av generalförsamlingen den 10/12 1948 antagna förklaringen angående mänskliga rättigheter heter det nämligen att »envar är berättigad att höras... av en självständig och opartisk domstol» (art. 10) samt att »ingen kan förklaras skyldig till straffvärd förbrytelse på grund av någon handling eller något underlåtande, som icke innebar en straffvärd förbrytelse enligt nationell eller internationell lag vid den tidpunkt då den begicks.» Man måste instämma med lord Hankey däri, att rättegångarna och domarna i Nürnberg och Tokio äro svåra att bringa i samklang med dessa principer.

Avslutningsvis berör författaren domarnas verkan på den allmänna opinionen i de besegrade länderna. »Var och en av de 15 000 domar som avkunnats i den brittiska zonen i Tyskland utgör en källa till bitterhet mot de allierade i allmänhet och mot Storbritannien i synnerhet. Och samma sak gäller övriga zoner.» Däri har han utan tvivel rätt — man kan inte förtänka tyskarna om de med t. ex. domen över den allmänt högaktade och beundrade general von Manstein i tankarna inte äro entusiastiska inför utsikten att gå i krig tillsammans med engelsmännen.

Författaren nöjer sig emellertid icke med en analys, han kommer också med förslag till botemedel. Det lyder: allmän amnesti för alla fångar, som dömts för andra brott än rent sadistiska handlingar, och för alla dem som ännu vänta på rättegång. Och helst skulle denna amnesti proklameras på en särskild »amnestidag» (förslagsvis stillståndsdagen), i varje fall av Storbritannien och Förenta Staterna, helst av alla västerländska stater — Sovjetunionen lämnas i detta sammanhang tydligen ur räkningen.

I en situation då Västerlandet i eget intresse *måste* försäkra sig om Tysklands och Japans medverkan i försvaret mot den hotande bolsjevikiska världsfaran vore en sådan handling säkerligen ett utslag av hög politisk visdom. Huruvida författarens uppslag kan komma att förverkligas eller om det, trots allt, måste förvisas till de vackra förhoppningarnas område, kommer väl att visa sig inom en snar framtid.

*Erik de Laval.*

## OM KRIGET KOMMER

Sverige måste ha ett försvar så starkt att en potentiell angripare helst avstår från att anfälla oss. Av Koreakriget ha vi fått bekräftelse på att om kriget ändå påtvingas oss — vi i främsta rummet måste lita till egen kraft och i varje fall under ett krigs inledande skede så gott som uteslutande måste reda oss utan hjälp utifrån, åtminstone i fråga om landstridskrafter. Även en stormakt med Amerikas resurser måste ha tid för planering och förberedelse för att effektivt med landstridskrafter kunna hjälpa ett land, som utsatts för aggression. Sak samma om angriparen är en stormakt eller — som i förevarande fall, Nordkorea — en liten makt. Sverige måste med andra ord ha ett försvar så starkt att vi under de första veckornas och månadernas våldsamma påfrestningar utan risk för avgörande bakslag kan göra motstånd mot en stormakt samt så att vi kan förbli självförsörjande på områden där hjälp under alla förhållanden är omöjlig eller högst osannolik. Endast därigenom kan det te sig möjligt och fördelaktigt för andra stater att stödja och hjälpa oss.

Det är med problemen om hur ett dylikt försvar skall vara organiserat samt hur försvarskostnaderna mellan de olika försvarsgrenarna bära avvägas, den Nothinska försvarsutredningen sedan 1½ år och ÖB samt försvarsstaben sedan juli i år är sysselsatt med.

Den enighet rörande materielanskaffning för försvarets omedelbara stärkande, som under trycket av det labila utrikespolitiska läget för några veckor sedan uppnåddes mellan regeringen och de olika parti-ledarna får man hoppas vara inledningen till större förståelse för försvarets problem. Ty stundens kategoriska krav är både en långsiktig planering med avseende på framtiden samt partiella reformer för omedelbar förstärkning av vår värnkraft — reformer vilkas genomförande av de ansvariga myndigheterna uppskjutits i avvaktan på den Nothinska utredningens resultat.

## Litteratur

Under väntetiden har diskussionen i försvarsfrågan i stor utsträckning rört sig om avvägningsfrågan. Härvid har ej sällan — i strävan att framhålla den ena försvarsgrenens avgörande betydelse för riksförsvaret — sakligheten stundom fått sitta emellan. I avsikt att erhålla större saklighet i försvarsdebatten — genom att behandla problemen på ett konkret sätt och genom att undvika ett ensidigt försvarsgrenstänkande — har tvenne lärare vid arméns främsta läroanstalt, krigshögskolan, majorerna Sahlén och Linnell utgivit en bok »Motstånd mot stormakt», som är väl värd att studeras och begrundas av alla försvarsintresserade; framför allt av dem som skola bära ansvaret för det kommande försvarsbeslutet men också av medborgare i gemen, vilka inför kommande generationer ytterst bära ansvaret såväl för vad som åtgöres som för vad som uraktlåtes då det gäller försvaret av vår frihet.

Boken bygger i utrikespolitiskt avseende på vår nuvarande alliansfria politik och de krav som denna politik ställer på vårt försvar. Författarna framhålla emellertid med rätta vårt farliga läge i gränsområdet mellan två stormaktsblock och med danskt, norskt och finskt territorium som mer eller mindre förberedda basområden för stridskrafter från mot varandra stående stormakter. Aldrig sedan den danske konungen Hans tid i slutet på 1400-talet har vårt läge i fredstid varit så utsatt. Författarna förutsätta dock att vi, i händelse av överfall, kan kämpa med ryggen fri — det är statsledningens sak att säkerställa denna förutsättning. De framhålla även att vi, oavsett om vi äro med i eller utanför atlantpakten, alltid måste ställa det kravet på vårt försvar, att det skall kunna motstå de första våldsamma stötarna och därigenom skapa förutsättningar för hjälp utifrån. Bokens problemställning är således motstånd i det skede då vi måste kämpa ensamma och med egna resurser. Det är också det viktigaste skedet eftersom det är det svåraste.

Det är egentligen förvånansvärt att så många svenskar, i händelse av en konflikt Väst—Öst, räkna med att vi skall kunna sitta i orubbat bo utan några förpliktelser, samtidigt som vi taga det som alldeles självklart att andra makter skall skynda till vår hjälp därest vi utsättas för aggression.

Vad flyget och de andra försvarsgrenarna förmår — och inte förmår — i ett framtida krig, göres därefter till föremål för en ingående och objektiv granskning. För den som läst generalmajor Gavins bok Härar genom Luften verkar det som om författarna möjligen i någon mån underskattat lufttruppernas — dvs. fallskärmstruppernas samt med glidplan eller transportplan landsatta trupper — betydelse. Tänk om FN disponerat över en luftburen armé, som kunnat sättas in på Korea! Intressant är även den amerikanske flygvapenchefen Vanderbergs yttrande: »Jag vill ånyo understryka min övertygelse att, om ett framtida krig kommer, det yttersta avgörandet måste ske på marken som i de flesta tidigare krig».

I samband härmed gör författarna en saklig vidräkning med de slagord, »första försvarslinjen», elitförsvar» m. m., som präglar svensk försvarsdiskussion samt sätter faran för femte kolonnens verk-

samhet i bjärt strålkastarbelysning. Den första försvarslinjen är icke flyget, civilförsvaret eller någon annan försvarsorganisation; den första försvarslinjen är regeringen som måste anbefalla mobilisering. Och det i tid!

Vid avvägningen mellan försvarsgrenarna har författarna utgått från den riktiga målsättningen att det i första hand gäller att förhindra fienden att få fast fot på svensk mark och att — om detta icke lyckas — det i andra hand gäller att försvåra hans inträngande i landet. Med ledning härav granskas och fixeras det verkliga behovet av stridskrafter. Författarna, som båda är lantmilitärer, ha därvid vinnlagt sig om att icke framhäva den egna försvarsgrenen. De försöker i stället främja det hela. För flygets del förorda de en förskjutning från den nuvarande stora övervikten hos jaktflyget mot en förstärkning av attackflyget — detta med sikte på antiinvasionsförsvaret. Samtidigt föreslås utbyggande dels av flygets markorganisation och stridsledningsapparat för att detta verkligen skall få den rörlighet, som författarna anse vårt flyg ännu saknar, dels av bergrum eller betongvärn för skydd av enskilda flygplan samt verkstäder.

I detta sammanhang kan det vara anledning att något beröra flygets insatser i Koreakriget. Flera skäl tala för att det nordkoreanska flyget avsiktligt hållits tillbaka av Sovjet för att praktiskt pröva markstridskrafterns förmåga att utan eget flygunderstöd klara sig mot starkt fientligt flyg — i så fall ett ytterligare bevis på hur kallblodigt Sovjet bedriver sina krigsförberedelser. Det amerikanska flygets ringa förmåga att under initialskedet avvärja nordkoreanernas anfall har redan allmänt anförts som bevis på flygets ineffektivitet då det gäller att hejda överlägsna truppers anfall. Men därav får icke dragas alltför långt gående slutsatser. Det amerikanska flyget består, förutom av strategiskt bombflyg, till stor del av jaktflyg med sådana hastigheter att det icke lämpar sig för direkta anfall mot markstridskrafter. Kom därtill otjänlig väderlek, som gjorde att det amerikanska flyget hade att kämpa med speciella svårigheter. Korea har klart visat flygets begränsning men detta torde icke innebära något nytt. Författarna till »Motstånd mot stormakt» ha med uttalanden från andra världskrigets mest kända militärer, bl. a. Eisenhower och Vanderberg, visat att teorierna om flygets hart när obegränsade kapacitet icke ha de militära fackmännens stöd.

Flottans fartygsprogram vilja författarna radikalt omlägga med sikte främst på direkt stridsverkan mot en angripares invasionsfarkoster. Långtgående reduceringsförslag av den svenska flottan, som varit synliga i den officiella debatten, avvisas klart. Nu befintliga kryssare vilja författarna ombasera till Västerhavet för att hålla transportvägarna västerut öppna, medan djupförsvaret mot invasion i öst-västlig riktning i Östersjön anförtros — förutom flyget — ubåtar samt lätta övervattensfartyg, jagare av olika typer samt torpedbåtar.

Dessa synpunkter om flyget och marinen komma säkerligen att ge anledning till åtskillig diskussion samt väcka gensagor. Men då har författarna även nått ett av sina syften.

För arméns del föreslås organisatoriska och andra förändringar

## Litteratur

för att förbättra såväl den personella som den materiella kvalitén. Så förordas bl. a. en förlängning av första tjänstgöringen från nuvarande 9 till 10 månader för värnpliktiga i allmänhet och 11 månader för till gruppechefer uttagna. Vidare 4 repetitionsövningar om vardera 1 månad. Den föreslagna utbildningstiden är, med hänsyn till erfarenheterna från 9 till 11 månaders första tjänstgöring, fortfarande i lägsta laget. Då man läser rapporterna från Korea att överstar, skrivbiträden, kockar och ordonnanser kämpar i de främsta linjerna blir man betänksam beträffande den svenska utbildningens längd, vilken förutsätter en till ytterlighet driven specialisering. Eisenhower, på krigserfarenhet grundade, uppfattning om utbildningens betydelse för tjänar i detta sammanhang att begrundas »det kommer alltid att förbli ett brott att undanhålla männen från sådan utbildning, som ger dem den bästa chansen att överleva i strid. Många av de kors, som står i Tunisien idag, bär vittne om denna sanning». Tillgången på befäl, kasernutrymme, materiel m. m., ävenså ekonomiska skäl, tala dock tyvärr emot en utbildningstid utöver 10—11 månaders första tjänstgöring. Vad den materiella kvalitén beträffar, synes författarna i någon mån varit för optimistiska — åtminstone då det gäller artilleriet och dess radiomateriel. Det torde vara allom bekant att huvuddelen av vårt artilleri varken ur kvantitativ eller kvalitativ synpunkt f. n. fyller moderna krav. Detsamma gäller ytterligare någon tid framåt artilleriets radioutrustning. Vad brister häruti betyder, framgår av krigserfarenheterna ej minst från finska vinterkriget samt från kriget på Korea.

I försvarets organisation föreslås flera radikala förändringar i syfte att rationalisera och effektivisera det hela: flygbasområden samt marindistrikt uppgå i militärområdena; en enda chef — flyg-, marin- eller arméofficer — för varje sådant område; arméns kärna bör utgöras av brigader; vissa fredsförband indrages, åtminstone temporärt; luftvärnet överföres till flyget, kustartilleriet till armén; ridhästarna slopas och militärmusiken överföres till kulturbudgeten.

Trots de besparingsåtgärder som föreslås, främst för arméns och fiottans del, beräknas försvarskostnaderna till omkring 1190 milj. kr. per år, vilket är ett par 100 milj. kr. mer än den försvarsbudget som började den 1 juli i år. I själva verket innebär dock förslaget — och detta måste med skärpa framhållas — en rätt avsevärd reduktion av de i princip fastställda kostnaderna för det nuvarande försvaret. Såväl försvarsministern som ÖB ha nämligen framhållit att den verkliga kostnaden för det nuvarande försvarets vidmakthållande ligger mellan 1200 och 1300 milj. kronor. Detta torde hänga samman dels med systemet med s. k. beställningsbemyndigande dels med att främst armén och marinen under senaste år ej fått sin materielersättning tillgodosedd.

Författarna påpeka slutligen att »de översta miljonerna» betyder oerhört mycket för försvarets effektivitet. »Avkastningen» på de översta 200 miljonerna är proportionsvis betydligt högre än på de övriga 1000 miljonerna — ett känt faktum, som ofta förbises.

*Gerald Hamilton.*